

Hồi Thứ Hai Mươi Bảy
TÁM VÕ SĨ LẠI VỀ MẶC VÂN CỐC

Lang Lão Đại nhấc cây chĩa ba mà Vương Tráng làm rơi trên đất lên, thuận tay ném con nai chết lên lưng ngựa, rồi phóng ngựa theo Thạch Bắc Đầu ra khỏi rừng.

Khi về đến nhà Vương Tráng, Vương Cường trong tay cầm cây chĩa ba đứng bên đường chờ đợi, hần thấy Thạch Bắc Đầu trên ngựa đang ôm đại ca, bất giác kinh hãi bước gấp lên hỏi:

– Đại ca ta sao vậy?

Thạch Bắc Đầu vỗ vào lưng Vương Tráng, cười nói:

– Nếu một người tận hết sức lực, sẽ giống như hần đây.

Lại thấy trên lưng ngựa của Lang Lão Đại nằm vắt ngang một con nai chết, Vương Cường lập tức đỡ đại ca xuống ngựa, cõng vào trong nhà. Phụ mẫu Vương Tráng vừa thấy cũng nhốn nháo hần lên, còn may bầy sói chỉ cắn xé nát quần áo của Vương Tráng chứ chưa cắn vào da thịt.

Hai lão họ Vương nghe Lang Lão Đại kể qua tình hình, không ngớt cảm tạ Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu.

Đêm nay nhà họ Vương đốt lửa thui thịt nai ngồi uống rượu.

Sau khi Vương Tráng nghỉ ngơi một đêm, thân thể vốn rắn chắc lúc này hồi phục lại sức lực, cười nói với Lang Lão Đại hai người:

– Đám sói đó từ từ tụ tập lại, lúc đầu chỉ có ba con, ta không quan tâm đến chúng cứ lo vác nai rừng về nhà. Lúc này ta mới cảm thấy không xong đành phải dựa vào vách núi chống cự, không ngờ đám sói luân phiên tấn công, ước đánh hơn một giờ, nếu không phải vì tiếc con nai này thì ta có thể vung chĩa ba phá vòng vây trở về.

Lúc này, Lang Lão Đại mỉm cười nói:

– Vương Tráng, huynh thu xếp hành trang để lên đường.

Vương Tráng đã sớm nghe Thạch Bắc Đầu nói qua chuyện Thủy Hành Vân trùng chấn Mặc Vân Cốc, nên hần không hỏi chi nhiều chỉ nói:

– Không có gì đáng để thu xếp, một cây chĩa ba rồi cùng hai huynh lên đường.

Thạch Bắc Đầu cười ha hả, lập tức cáo từ phụ mẫu Vương Tráng. Vương Tráng cũng là một con người có hiếu, hần ngồi trên lưng ngựa dặn Vương Cường:

– Tiểu đệ, lo săn sóc phụ mẫu, không có việc gì thì đừng vào núi, huynh sẽ găng về nhà sớm, chi phí trong nhà có huynh thu xếp.

Vương Cường tiến ba người đến giữa núi, ôm quyền nói:

– Đại ca an tâm đi, phụ mẫu đã có đệ lo.

Thế là tám con ngựa ba đại hán tức khắc phi về vùng núi Lang Sơn gần kề bên.

Người sống ở Lang Sơn là Vạn Lý Phong, trong Mặc Vân Cốc thập đại võ sĩ, khinh công của Vạn Lý Phong cao nhất, mà trong mười võ sĩ chỉ có hắn vừa ốm vừa nhỏ như một con khỉ đối.

Giữa trưa, mây đen che khuất nửa chân trời, xem ra nửa bầu trời còn lại không có mây, tuyết trắng đầy bị ánh sáng mặt trời chiếu sáng vàng cả một bên, cảnh tượng đẹp lạ kỳ.

Lúc này, đầu thôn làng nhỏ dưới chân Lang Sơn, đang có một người ốm nhỏ râu chữ bát nằm gác chân trên một ghế gỗ nằm dài phơi nắng, đôi mắt lim dim, tư thái an nhiên tự tại.

Không sai, người này chính là Vạn Lý Phong, mà Lang Lão Đại muốn tìm.

Từ xa có tiếng vó ngựa vang đến, Vạn Lý Phong không cần nhìn kỹ đã vọt người lên ngọn cây thị đầu làng.

Trong đại sơn mùa đông, trái cây rừng lẫn trái đại đều không có, duy chỉ có cây thị này lá thị bị sương lạnh làm cho rụng hết, cũng khiến trái thị biến thành đỏ hồng, nếu đốt đông lửa đốt nó lên rồi lột bỏ da, ăn vào trong miệng vừa ngọt vừa nóng, giống như ăn một quả mận ngọt.

Vạn Lý Phong vừa vọt lên ngọn cây đã ẩn mình, Lang Sơn là vùng núi hoang đầu có thể có kỵ mã đi về phía này, chỉ trừ quan phủ đến biện án hoặc xuất hiện giặc cướp.

Thoáng chốc, Lang Lão Đại giục ngựa đi trước, trên lưng bảy ngựa đi phía sau còn có Thạch Bắc Đầu và Vương Tráng.

Vạn Lý Phong trên ngọn cây vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thuận tay hái ba quả thị, lúc Lang Lão Đại sắp lướt qua gốc cây thị, ba quả thị đã được ném xuống miệng hét:

– Tiếp chiêu!

Lang Lão Đại nghe tiếng gió nghiêng đầu xòe tay chụp, không ngờ vừa chụp trái thị đã nát nhừ, còn Thạch Bắc Đầu và Vương Tráng đi sau vừa thấy đã đánh trái thị đang bay tới rơi xuống đất.

Lang Lão Đại ghìm ngựa, ngẩng đầu nhìn, bất giác râu đỏ dựng ngược chỉ Vạn Lý Phong trên cây cười mắng:

– Thật là con khỉ ốm quỷ quái, còn không mau xuống về Mặc Vân Cốc.

Vạn Lý Phong nhún người đáp xuống đất, tay cầm song đao bén ngót cắm vào vỏ, nghe vậy tức tối nói:

– Muốn họ Vạn ta về Mặc Vân Cốc hầu hạ mẹ đàn bà đó, đừng hòng!

Lang Lão Đại mỉm cười nói:

– Ai nói đi hầu hạ người ta, mà là muốn huynh đệ giết người.

Vạn Lý Phong không hiểu hỏi:

– Giết ai?

Thạch Bắc Đầu căm giận nói:

– Đương nhiên là giết mẹ đàn bà đó và Quan Hạo tình nhân của mẹ.

Vạn Lý Phong ngạc nhiên hỏi gấp:

– Nói như vậy, cuối cùng cốc chủ cũng đã thức tỉnh rồi, ha ha...

Lang Lão Đại thúc giục:

– Đừng cười nữa, lên ngựa mau đi!

Vạn Lý Phong nói:

– Đói rồi phải ăn một bữa hãy đi!

Lang Lão Đại lắc đầu nói:

– Muốn ăn thì đến bên bờ Đơn Giang hãy ăn.

Vạn Lý Phong cười hỏi:

– Đi tìm Đả Ngư Giang Cát Chính Bát phải không?

Vương Tráng khoát tay nói:

– Lên ngựa mau đi.

Vạn Lý Phong ngẩng đầu nhìn cây thị, cười nói:

– Đến đất của ta, không ăn chút thức ăn, lòng ta cảm thấy không yên.

Dứt lời, vọt người lên, tay bám vào nhánh tay thị.

Lang Lão Đại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Vạn Lý Phong thoăn thoắt hái trên cây, hái một trái ném xuống một trái, vừa cười nói:

– Ăn vài trái thì vừa đỡ đói vừa giải khát, ăn rồi lên đường cũng không muộn mà.

Thoáng chốc mỗi người đã nhận được sáu, bảy trái, ba người cứ luôn miệng kêu:

– Đủ rồi, đủ rồi.

Vạn Lý Phong không về nhà mà nhảy lên mình một con ngựa hoa, cười nói:

– Đi, ta dẫn các huynh theo đường tắt đến Đơn Giang.

Đơn Giang là bến đò lớn nhất ở Kinh Quan, năm mươi mấy dặm về phía bắc Kinh Quan là làng chài tên Thủy Yến Loan, nhà ngư dân ở đây thừa thớt chỉ khoảng bảy, tám hộ, mỗi nhà đều có một con thuyền nhỏ đánh cá lẫn vận chuyển hàng hóa trên sông. Có một năm Thủy Hành Vân ra ngoài quan sát công việc làm

ăn, đến đây quen biết với Cát Chính Bát.

Mặc Vân Cốc chủ thấy Cát Chính Bát giỏi tài sông nước, công phu quyền cước cũng không tồi, nên lôi kéo hẳn về Mặc Vân Cốc.

Bọn bốn người Lang Lão Đại khi đến làng Thủy Yến Loan, mây đen lại kéo đến, bầu trời như sắp đổ tuyết, trời âm u ảm đạm.

Lang Lão Đại hỏi thăm dân làng mới tìm đến cửa nhà Cát Chính Bát, nhưng thấy đóng cửa, hỏi thăm lần nữa mới biết hẳn đang ở trên thuyền.

Nhà của Cát Chính Bát không lớn, chỉ là hai gian nhà tranh, Vương Tráng xuống ngựa cột lại, bước đến đẩy cửa lập tức cửa bật ra, quay đầu cười nói với Lang Lão Đại:

– Cột ngựa lại đi, chúng ta vào nhà trước đã, có gì ăn tự mình ra tay, ngồi chờ lão Bát trở về, còn hơn chạy biến loạn ở bờ sông.

Lang Lão Đại vừa nghe gật đầu đáp:

– Cũng nên ăn một chút gì.

Thế là bốn người nối nhau vào trong nhà Cát Chính Bát.

Trong nhà có chiếc giường thô sơ trên trải tấm chiếu rách, gần đó có bếp lò bễ, một đồng củi khô. Rõ ràng là căn nhà tồi tàn, gần như hoang phế.

Wương Tráng cười ha hả nói:

– Tổ bà nó, lão Bát sống quen rồi, thấy cái ổ của hẳn, trách nào hẳn trông như một con chồn, xem ra vẫn là tên cô độc.

Bốn người đang cười ha hả, đột nhiên nghe bên ngoài cửa có tiếng người la lên:

– Tên cuồng đồ nào dám cả gan, dám ăn nói hồ đồ sau lưng ta?

Bốn người nhìn ra cửa, thấy một hán tử khoảng ba mươi tuổi, vai hùm lưng gấu, mặc chiếc áo da sói, chiếc quần thô đôi giày rút, cái nón rộng vành cũ che nửa mặt, một tay cầm xâu cá một tay cầm tấm lưới nhỏ, đó chính là Cát Chính Bát mạnh mẽ như sư tử vừa trở về.

Cát Chính Bát vừa thấy bọn bốn người Lang Lão Đại, bất giác “A” một tiếng nhào vào trong nhà, vui mừng kêu lên:

– Các bằng hữu, thì ra là các bằng hữu, Cát Chính Bát này ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Thạch Bắc Đẩu vỗ vai Cát Chính Bát, toét miệng cười lớn:

– Mau làm cơm rượu ra ăn uống.

Nhắc cao xâu cá tươi trong tay, Cát Chính Bát cười nói:

– Đây là cá đánh được trên sông, dưới giường ta có hũ rượu Lão Hoàng, vốn là để tết mới uống, bây giờ lấy ra hâm nóng uống đi.

Đêm nay, Cát Chính Bát quả thật cao hứng vì Lang Lão Đại đã đem việc Mặc Vân Cốc kể qua một lượt, hẳn biết cốc chủ Thủy Hành Vân lại về Mặc Vân Cốc rồi.

Năm người uống sạch hũ rượu của Cát Chính Bát, cá cũng đã ăn hết thì đã canh hai, lúc này Lang Lão Đại nói với mọi người:

- Đêm nay bọn ta chen nhau ngủ một đêm, sáng sớm mai vào núi tìm ba người Tần Trung, Bao Văn Thông, Trương Hiệp...
- Ba người ở gần đây, sáng sớm mai có thể hội tụ đủ ha ha... Chúng ta lại trở về Mặc Vân Cốc ha ha...

Tám con chiến mã, tám đại hán tướng mạo khác nhau nhưng cùng một chí hướng, họ vung roi thúc ngựa một đường phi về Mặc Vân Cốc, chốc chốc từ miệng họ lại vang lên tiếng cười ha hả. Trong miệng ngựa phì khói trắng, hơi thở tám kỵ mã cũng phì khói trắng, gió thổi ngược khói trắng ra sau, vó ngựa như sấm động trên sơn đạo khiến bầy chim rừng kinh hãi cất cánh xao xác bay lên, xem tình hình giống như đám chiến binh trên đường bảo vệ non sông.

Mà lúc này đây, một đám đại hán khác cũng phi ngựa ào ào, trong vùng Đại Sơn đột ngột xuất hiện hai đội nhân mã khiến cho không ít dân làng quan tâm, nhưng họ đâu biết được trên giang hồ sắp xảy ra trận chém giết nhau.

Trong Mặc Vân Cốc, Thủy Hành Vân ngồi trên đại đỉnh, lão nhiệt tình khoản đãi Biển Hòa và Tiền Phụng, Kim Tiểu Sơn đem những việc đã thấy ở thôn Lão Kim Khoáng tường tận báo cáo với Thủy Hành Vân.

Hồi lâu vẫn không nghe Thủy Hành Vân mở miệng.

Biển Hòa lại cười nói:

- Huynh đệ họ Quan thật thần mật, hành động lén lút khiến khó ai quan sát nổi.

Thủy Hành Vân lẩm bẩm:

- Ta đang nghĩ làm sao Tần Ngọc Nhân quen với Quan Hạo, việc này tại sao đến ngày ta là sư huynh cũng không biết.

Biển Hòa đỡ lời:

- Đây vốn không có gì khó hiểu, một người nếu làm ra chuyện sỉ nhục, đa phần biết cách che giấu, ai muốn hiện bộ mặt xấu xa ra.

Thủy Hành Vân nhìn Tiền Phụng bên cạnh nói với Kim Tiểu Sơn:

- Tiểu tử dẫn A Phụng đi xem các nơi, ta có chuyện cần bàn kỹ với Biển đại thúc.

Tiền Phụng đương nhiên cao hứng, lập tức kéo tay Kim Tiểu Sơn cười nói:

- Mọi người đang muốn xem Mặc Vân Cốc, Tiểu Sơn ca, chúng ta đi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu theo Tiền Phụng bước ra ngoài đại đình.

Lúc này, Thủy Hành Vân mới thở dài nói với Biển Hòa:

– Thủy mỗ gấp rút mời huynh đến đây là vì có một việc lo lắng chờ Biển huynh giải thích nghi hoặc.

Cười ha hả, Biển Hòa nói:

– Một ngàn lượng bạc giải thích một câu chuyện, đây là cuộc mua bán kiếm tiền nhiều nhất trong cuộc đời Biển Hòa này.

Thủy Hành Vân mỉm cười nói:

– Nếu một ngàn lượng bạc có thể giải bỏ nghi hoặc trong lòng Thủy mỗ thì Thủy mỗ cũng cảm thấy xứng đáng lắm.

Biển Hòa vừa nhấp chung trà táo vừa gật đầu nói:

– Nghi hoặc trong lòng Thủy huynh tất đã tích tụ lâu rồi?

Thủy Hành Vân đáp:

– Không sai, từ năm thứ hai sau khi Tần Ngọc Nhân tái giá vào Mặc Vân Cốc, trong lòng Thủy mỗ đã hoài nghi.

Biển Hòa đặt chén sứ xuống nói:

– Thủy huynh nói đi!

Mặc Vân Cốc chủ Thủy Hành Vân chậm rãi lấy trong ngực ra một bình sứ nhỏ rất tinh xảo, trên còn khắc hoa văn màu lam cao hai tấc rộng một tấc, nắp bình màu vàng sáng.

Thủy Hành Vân nhìn bình sứ, chậm rãi kể:

– Đêm đó khi ta trở về Mặc Vân Cốc, đích thân nghe Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo đối thoại trên đại đình, nhất thời tức giận khó có thể khống chế, nếu đổi lại thời trẻ, ta sẽ không màng tất cả mà lấy tính mạng chúng.

Ngừng một lát lại nói:

– Đêm đó sau khi chúng bị thương bỏ chạy, ta suy nghĩ kỹ, năm đó khi Tần Ngọc Nhân gả cho ta một mực ra vẻ nhân ái, mọi mặt lo cho thân thể ta, ả từng nói với ta, ả còn trẻ mà ta đã hơn năm mươi, vì thế nên bào chế cho ta một loại thuốc bổ, bảo ta mỗi ngày uống trước khi đi ngủ, bây giờ nghĩ lại, thuốc ả cho ta nhất định có vấn đề.

Biển Hòa hỏi:

– Có phải thuốc trong bình này?

Gật đầu, Thủy Hành Vân đáp:

– Đúng vậy!

Đoạn đưa bình sứ vào tay Biển Hòa.

Biển Hòa cầm lấy bình sứ mở nắp bình, trước dùng mũi ngửi, sau đó lại dùng tay cạy một số hạt thuốc cho vào lòng bàn tay xem, rồi cho một ít vào miệng nếm,

vừa gật đầu nói:

– Phấn Ty Qua, bột Gia Tử, da cóc, lá Phổ Hà, còn mấy vị không biết là gì.

Đôi mắt Thủy Hành Vân có chút thất vọng, nhưng lão vẫn chưa mở miệng, thì đôi mắt Biển Hòa đã chăm chú nhìn Thủy Hành Vân nói:

– Chỉ mấy vị thuốc này đã đủ khiến cho người ta kinh sợ, Thủy cóc chủ, thứ cho Biển mỗ mạo muội hỏi một câu, có phải cóc chủ từ sớm đã bị “đảo dương” rồi.

Thủy Hành Vân chụp tay Biển Hòa, run rẩy nói:

– Không sai, ta đã nhiều năm không còn chuyện phòng the được nữa.

Biển Hòa cười nói:

– Đến đây Biển mỗ biết cả rồi, thì ra Thủy huynh đã mắc lừa Tần Ngọc Nhân.

Lão lắc đầu một lúc lại tiếp:

– Chỉ những vị thuốc Biển mỗ nhận ra đó, đã là thuốc bế các đại huyết Bội minh, Khúc cốt, Trung cấp, Quan nguyên. Dùng lâu dài, huynh sẽ mất đi bản năng nam nhân, nữ nhân này quả là độc.

Thủy Hành Vân mặt đằng đằng sát khí, nghiến răng nói:

– Lấy oán báo đức, Thủy Hành Vân này ngay nay lòng đã sáng tỏ, có một ngày ta sẽ tìm tặc nhân đó lấy mạng.

Biển Hòa nói:

– Tật bệnh của Thủy huynh kỳ nhất là nổi giận, càng không được động võ, nó khiến khí huyết của huynh xông lên, làm cho bệnh tình tăng nặng.

Thủy Hành Vân giật mình, bây giờ lão mới biết tại sao mỗi lần vận công thì toàn thân nóng bừng, thì ra là vậy.

Ngừng một lát lão hỏi:

– Nghe khẩu khí của tiên sinh, tật kín của ta có tia hy vọng.

Biển Hòa gật đầu nói:

– Biển Hòa nắm chắc bảy phần trị khỏi cho huynh.

Thủy Hành Vân vừa nghe, mừng quá đổi mong đợi, vội đứng lên thi lễ nói:

– Ân tái tạo của tiên sinh, Thủy mỗ đa tạ trước.

Biển Hòa cười ha hả nói:

– Một nhọc bao nhiêu đâu đáng để Thủy cóc chủ đa tạ, thôn Quá Sơn Lãnh đã nhận được sự giúp đỡ của huynh, bây giờ báo đáp cũng là lẽ phải.

Lúc này, Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng đã trở lại đại đình.

Thủy Hành Vân lấy hai phong thư trong ngực ra, nói với Kim Tiểu Sơn:

– Thành Lạc Dương tiểu tử mi đi một chuyến, trước là mang tượng Kim Bồ

Tất mà tên tham quan Tư Đồ Tráng thu nhận đó đem về đây, vì mỗi năm tết đến ta đều phải dâng hương lên tượng bồ tát, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nhận thư rồi cười hỏi:

– Có phải lá thư này Quan Kim gửi cho Tư Đồ Tráng không?

Thủy Hành Vân gật đầu đáp:

– Không sai, có hai bức thư này thì tiểu tử dễ dàng lấy được tượng về, đi sớm về sớm.

Đây là giao nhiệm vụ, còn hoàn thành nhiệm vụ thế nào là tùy ở Kim Tiểu Sơn, vì trong mắt Thủy Hành Vân, Kim Tiểu Sơn ngày nay đủ sức đơn độc hành sự rồi.

Kim Tiểu Sơn nói đi là đi, chàng dặn dò Lâm Đồng vừa mới trở về không lâu chuẩn bị ngựa cho mình, thấy Thủy Hành Vân chống gậy bước đến, hai người lại thấp giọng bàn bạc một hồi, chỉ nghe Thủy Hành Vân căn dặn:

– Vật trong Mặc Vân Cốc đâu để cho tên tham quan đó chiếm làm của riêng, nên nhớ, những việc tiểu tử đã phát hiện ở thôn Lão Kim Khoáng không được nhắc đến, tránh lão tham quan đó phòng bị, sẽ khó hành sự.

Kim Tiểu Sơn gật đầu cười nói:

– Tiểu tử nhớ lời dặn của đại thúc, Tư Đồ Tráng nếu cự tuyệt xem tiểu tử hành hạ lão.

Thủy Hành Vân cười lạnh nói:

– Tham quan sợ chết, ta dự tính lão sẽ giao ra tượng Bồ tát.

o O o

Trên đường, Kim Tiểu Sơn tâm tình sáng khoái giục ngựa phi nhanh, từ Mặc Vân Cốc đến Lạc Dương nửa đường sơn đạo còn nửa đường thuận theo quan đạo đi thẳng về phía đông. Buổi trưa ngày thứ ba, Kim Tiểu Sơn tiến vào thành Lạc Dương.

Lại thấy con đường nha môn tuần phủ. Kim Tiểu Sơn kéo ngựa đến trước cổng trang viện của Tư Đồ Tráng, ngẩng đầu nhìn thấy tám ngọn lồng đèn đỏ còn treo ở trên cao, khung cảnh vui vẻ như ngày mừng thọ tám mươi của Tư Đồ thái gia vẫn còn.

Chỉ hai, ba bước, Kim Tiểu Sơn đã bước lên bậc thanh, hai tên giữ cửa thấy chàng vừa đến nhanh vừa gấp, nên bước ra ngăn lại hỏi:

– Ê, mi tìm ai?

Kim Tiểu Sơn thản nhiên đáp:

– Ta tìm Tư Đồ Tráng.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, một người chỉ Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu tử, tên lão thái gia mà mi tự tiện nói ra sao?

Tên kia cũng nói:

– Tiểu tử này điên rồi, hoặc đã uống đồ dơ quá nhiều mà lú lẫn.

Kim Tiểu Sơn giận nói:

– Tổ bà mi, bọn mi thấy ta có giống tên điên không?

Chàng đưa tay xẹt ra, hai tên hán tử ngã té xuống ngạch cửa, còn Kim Tiểu Sơn đã bước vào trong đại đình.

Hai tên chống tay đứng dậy, chạy đuổi theo mắng:

– Tên vô lại này từ đâu đến đây, dám xông thẳng vào Tư Đồ phủ. Trước mắt không xa là nha môn Tuần phủ, hấn dám đem ngày biến thành đêm, lẽ nào muốn tạo phản sao?

Kim Tiểu Sơn không để ý đến chúng, xông vào đến đại đình, đúng lúc gặp Sài quản sự. Sài quản sự thấy người xông vào là Kim Tiểu Sơn, vội tươi cười đến nghinh đón nói:

– Hai tên giữ cửa ngu ngốc đó khiến ta bội bức lắm rồi.

Sài quản sự lập tức bảo hai tên giữ cửa đang bước đến:

– Về đi, đây không có chuyện của bọn mi.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, đành phải lui ra.

Lúc này Sài quản sự mới mời Kim Tiểu Sơn lên đại đình ngồi xuống bảo:

– Áp tiêu cho ai, muốn gặp vị lão gia nào?

Kim Tiểu Sơn nhếch mép đáp:

– Lão thái gia.

Sài quản sự lắc đầu đáp:

– Lão thái gia dùng xong cơm trưa phải ngủ một giấc, muốn gặp lão nhân gia phải chờ hai giờ sau.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Lão ăn no ngủ ngon, tiểu tử đói meo chờ lão, như vậy không ổn rồi Sài quản sự của ta.

Sài quản sự lắc đầu:

– Hết cách.

Không ngờ Kim Tiểu Sơn “Hừ” một tiếng, bật đứng dậy nói:

– Ta tự mình đi.

Sài quản sự ngăn lại nhưng không kịp, chạy đuổi phía sau kêu:

– Ê! Ê!

Kim Tiểu Sơn không màng đến lão, xông thẳng vào trong.

Trên đại đình dãy nhà thứ hai, Tư Đồ Kiệt đang đùa với con chim trong lồng, thấy Kim Tiểu Sơn xông vào, bước đến đón đầu hỏi:

– Tại sao mi đến nữa, có việc gì?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Việc gì cũng phải gặp được phụ thân lão mới nói.

Tư Đồ Kiệt giận mắng:

– Mi là hạng gì, nhiều lắm cũng chỉ là một tên bảo tiêu. Ăn nói không có quy củ...

Không ngờ, Kim Tiểu Sơn vung tay tát Tư Đồ Kiệt một cái.

Sài quản sự bên cạnh kêu lên:

– Hảo tiểu tử mi dám đánh đại gia nhà ta.

Giơ chân đá Sài quản sự ngã lăn, Kim Tiểu Sơn hét:

– Cút!

Tư Đồ Kiệt la vang:

– Người đâu, bắt tên điên này lại, trước đánh hấn một trận sau kéo đến nha môn tuần phủ.

Ngoài đại đình có người hô vang xông đến.

Kim Tiểu Sơn nắm cổ Tư Đồ Kiệt, Diêm Vương Thoa vun vút trong tay, chói lòa đến nỗi Tư Đồ Kiệt không mở mắt ra được, lão hỏi:

– Trong đô thành người còn muốn giết người sao?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo hỏi:

– Lão cho rằng ta không dám?

Tư Đồ Kiệt cảm thấy chất thép lạnh của thoa chạm vào yết hầu mình bất giác vội khoát tay nói:

– Bọn mi lui ra.

Bảy tám tên vừa mới vào đại đình đã vội tháo lui ra.

Tư Đồ Kiệt hỏi:

– Cuối cùng là việc gì?

– Gọi phụ thân lão ra đây.

Đang nói thì Tư Đồ Tráng đã chống gậy bước ra hỏi:

– Bên ngoài tại sao ồn ào vậy, có để lão ngủ không?

Kim Tiểu Sơn lúc này mới buông Tư Đồ Kiệt, cười ha hả nói với Tư Đồ

Tráng:

– Lão gia còn nhớ tại hạ không?

Tư Đồ Tráng sửa lại đôi kính cận, cười ha hả nói:

– Có phải tiểu tử đem Kim Bồ Tát cho ta đó không? Lần này là đem món gì đến đây?

Kim Tiểu Sơn đưa tay vào ngực lấy ra hai phong thư đưa tận tay Tư Đồ Tráng. Tư Đồ Tráng vội mở thư ra.

Bức thư đầu là của Quan Kim viết. Tư Đồ Tráng vừa nhìn cười nói:

– Đồ vật ta đã nhận rồi, thế này xem ra cũng không quan hệ?

Nhưng khi lão nhận bức thư thứ hai vừa xem phân nửa, sắc mặt đã trắng bệch:

– Đây... đây là... Quan Kim thật không ra gì, hấn trộm bảo vật của người ta đem tặng cho ta, nếu cáo trạng này kiện ta đến nha môn Hình bộ thì việc ta nhận vật trộm phải hầu kiện mà ngay cả vụ án năm đó của họ Quan cũng bị lật lên.

Lão quay đầu bảo Tư Đồ Kiệt con lão:

– Lão phu đã tám mươi rồi, không muốn dính dáng đến kiện tụng, mau đem Kim Bồ Tát đó ra giao cho tiểu tử này mang về.

Thoáng chốc, Tư Đồ Kiệt đã đặt Kim Bồ Tát lên bàn nói:

– Tiểu tử, mi nhìn cho rõ, xong rồi mang nó cút mau.

Kim Tiểu Sơn mở hộp ra xem, rồi đập lại lập tức, chàng kéo ghế thản nhiên ngồi xuống, bộ diện như đã được Tư Đồ Tráng ân cần mời mọc.

Động gây xuống đất, Tư Đồ Tráng hỏi:

– Vật đã trả lại, sao mi còn không đi?

Kim Tiểu Sơn nhẹ nhàng hỏi:

– Lão thái gia, tại hạ làm nghề gì để sống?

Chàng dừng lại một lát, lại tiếp:

– Tại hạ làm áp tiêu, lần trước đưa Kim Bồ Tát này đến mừng đại thọ của lão thái gia, bạc áp tiêu là một vạn lượng, lần này lại muốn đưa trở về, chủ nhân đồ vật đã nói rõ chỉ thu một ngàn lượng thôi, lão thái gia thấy sao?

Tư Đồ Tráng hất mặt giận nói:

– Thật ăn nói hồ đồ, người không biết đại lý sao?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười, thần tốc cướp hai phong thư vào tay, lưng vác Kim Bồ Tát bước đi, lẩm bẩm nói:

– Tiểu tử lên Bắc Kinh, trong nha môn Hình bộ tự nhiên có người đến làm việc với lão, đến lúc đó đám dân dãi vàng chết ở thôn Lão Kim Khoáng cũng rửa được oan khức.

Kim Tiểu Sơn còn chưa bước ra khỏi ngạch cửa, Tư Đồ Tráng đã lớn tiếng gọi:

– Mi trở lại!

Kim Tiểu Sơn quay đầu hỏi:

– Có việc gì, lão thuận rồi chẳng?

Tư Đồ Tráng giận nói:

– Đưa hấn một ngàn lượng bạc, ta tuyệt không can thiệp đến tên Quan Kim này nữa, tức chết đi!

Tư Đồ Kiệt vội bước lên đỡ lão vào nhà trong.

Thu một ngàn lượng ngân phiếu, Kim Tiểu Sơn hiên ngang vui vẻ bước ra ngoài đại đình, đến cửa đại đình, chàng cười hỏi Sài quản sự:

– Đại quản sự, lần này lão có muốn chia phần không?

Sài quản sự run người, xòe tay mời nói:

– Mi quả nhiên lợi hại quá, ta không bằng mi, mời đi mau cho!

– Ha... ha...

Kim Tiểu Sơn cười đến đôi vai lắc lư.

o O o

Kim Tiểu Sơn rời khỏi thành Lạc Dương phi ngựa về phía tây, người phất khởi ngựa sung sức, tiếng vó ngựa vang lộp cộp đá văng bùn tuyết tung tóe. Lòng chàng nghĩ, ngày nay Thủy đại thúc tâm tình thoải mái, mối lo âu chất chứa trong lòng căn bản đã trừ xong, năm nay tết đến Mặc Vân Cốc nhất định nào nhiệt.

Trong Đại Sơn, hành trình của Kim Tiểu Sơn chỉ còn một ngày đường là về đến Mặc Vân Cốc. Giờ chàng mới vòng qua một sơn lộ quanh co, từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa dồn dập như trận sấm giữa bầu trời, chàng bất giác ngạc nhiên, lòng nghĩ:

“Đây không chỉ là một ngựa, ít nhất cũng sáu bảy con”.

Lòng vừa nghĩ vừa giật cương, ngựa ẩn vào trong đám rừng hoang bên sơn đạo.

Kim Tiểu Sơn vừa mới ẩn thân đã thấy sáu con ngựa lao tới, người trên lưng ngựa, già trẻ lớn bé đều có.

Người đi đầu chính là Nhân Diện Lang Quan Hạo. Trên lưng ngựa thứ hai là lão đầu Tần Trường Thái. Lúc này lão ưỡn ngực cười trên lưng ngựa, râu bạc bay bay, bây giờ không thấy vẻ già nua bạc nhược nữa mà là tinh thần phấn chấn.

Trên lưng ngựa thứ ba khiến chàng kinh ngạc, đêm đó Tần Ngọc Nhân bị

thương trên đầu gối, bây giờ bà ta còn có thể cưỡi ngựa khiến chàng kinh ngạc...

Thứ tư là một lão bà, mảnh khăn hoa cột nghiêng trên mái tóc bạc thưa thớt, mặt mày đầy nếp nhăn, có cây gậy đầu rồng treo trên yên ngựa, đôi mắt sáng quắc mà miệng mím chặt.

Thứ năm và thứ sáu là đôi nam nữ thiếu niên, trên lưng hai người đều mang kiếm, khí phách anh hùng, tinh thần sung mãn, quả là một đôi thiếu niên tài tuấn võ lâm.

Sáu con ngựa sắp lướt qua, bất chợt ngựa của chàng hí một tràng dài, thanh âm tuy không lớn nhưng sáu người trên quan đạo đều nghe rất rõ. Quan Hạo đi đầu đưa tay ngăn lại, lập tức sáu ngựa đều dừng lại.

Kim Tiểu Sơn vừa thấy, giật dây cương, chậm rãi từ trong rừng hoang bước ra, bèn cười ha hả nói:

– Hay thật! Núi không dời, đường không đổi mà chúng ta lại gặp mặt nhau, ha ha...

Đêm đó Quan Hạo bị chàng đả thương trên vai, hấn đối với Kim Tiểu Sơn hận thấu xương tủy, hiện giờ kẻ thù trước mặt, hấn nghiêng răng ken kết, bộ dạng như muốn xông lên cắn xé ngay lập tức, chỉ nghe hấn trầm giọng nói:

– Không sai, núi không dời đường không chuyển, nhưng tạo hóa đời chuyển đem cầu tặc mi dời đến cõi âm ty, tiểu tử mi lo mạng đi.

Đột nhiên lão bà trên lưng ngựa thứ tư đưa tay ngoảnh lại bảo:

– Chờ đã.

Tần Ngọc Nhân ngoảnh đầu lại nói:

– Sư nương, đả thương đệ tử chính là tên này, Thủy Hành Vân đã đem bản lĩnh mà sư phụ dạy lão đem truyền hết cho người ngoài, không tin Diêm Vương Thoa trên mình hấn, sư nương cứ hỏi đi.

Chậm rãi giục ngựa đến trước mặt Kim Tiểu Sơn, lão bà nheo đôi mắt già, cái miệng móm không còn cái răng nào cất tiếng hỏi:

– Tiểu tử mi tên gì?

Kim Tiểu Sơn nghe Tần Ngọc Nhân gọi lão bà khoảng trên tám mươi tuổi này là sư nương, chàng lập tức nghĩ ngay lão bà này tất nhiên cũng là sư nương của Thủy đại thúc, mình đã gặp phải lão tổ bà rồi.

Nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói:

– Lão thái thái, tiểu tử họ Kim tên Tiểu Sơn.

Lão bà cười ha hả nói:

– Thôi vàng giống như tòa núi nhỏ, hà, tên hay, đáng nhẽ mi làm nghề buôn bán mới phải, sao theo Hành Vân học võ, Hành Vân giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Tiểu tử cũng không biết.

Kim Tiểu Sơn đáp vậy, vì đêm đó Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo không nhìn thấy Thủy đại thúc, thậm chí khi Tần Ngọc Nhân kêu gào gọi vang mà đại thúc cũng không ra mặt, cho nên chàng thuận theo đó mà thoái thác nói không biết.

Không ngờ trong sáu người còn có Tần Trường Thái, nghe vậy đã sớm cười chỉ Kim Tiểu Sơn nói:

– Hảo tiểu tử, đừng điêu ngoa, rõ ràng Thủy Hành Vân ở trong Mặc Vân Cốc, hơn nữa lão nhân gia còn ở trong đó mấy ngày.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy, cũng nhớ đến Tần Trường Thái đã ở trong Mặc Vân Cốc mấy ngày, nhưng chàng thoáng nghĩ đã bất giác cười nói:

– Lão gia có biết tiểu tử đi đâu không?

Tần Trường Thái hỏi:

– Mi đi đâu?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Tiểu tử đang trên đường về Mặc Vân Cốc, lão thái thái hỏi Thủy đại thúc, trước mắt đương nhiên tiểu tử không biết, về đến Mặc Vân Cốc hỏi mới biết.

Đột nhiên, lão thái thái cười hăng hắc nói:

– Tiểu tử, cơ trí của mi nhạy bén lắm, nhưng không biết bản lĩnh Diêm Vương Thoa của mi như thế nào.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đáp:

– Mấy món võ để múa giỡn chơi có đáng kể gì, lão thái thái không hỏi thì thôi, hỏi đến khiến tiểu tử phải đỏ mặt.

Đừng xem thường lão thái thái mắt già, nhưng mắt già nhìn rất rõ ràng. Lão bà nhón chân, người đã đáp xuống mặt đất, cây gậy đầu rồng treo trên yên ngựa đã cầm trong tay.

Lúc này bọn Quan Hạo mấy người đang muốn xuống ngựa, lão bà đưa tay ngăn lại nói:

– Không cần bọn mi xen vào, tuyệt kỹ Diêm Vương Thoa nếu thật tiểu tử này đã học được, bọn mi ai là đối thủ của hắn?

Quan Hạo nói:

– Có lão thái thái ở đây, chúng ta bao vây giết hắn, đây là cơ hội tốt có một không hai.

Lão thái thái lắc đầu nói:

– Trong vòng hai mươi chiêu ta có thể ngăn đỡ được, nhưng không nắm chắc được phần thắng, hơn nữa Diêm Vương Thoa chuyên tấn công người đông, cho nên tốt nhất bọn mi ở yên một chỗ, đông người chỉ cho hắn thêm cơ hội.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói:

– Lão thái thái muốn cùng tiểu tử động thủ?

Lão bà vẫy tay nói:

– Xuống ngựa, để lão này thử xem công lực Diêm Vương Thoa của mi được mấy thành hỏa hầu.

Kim Tiểu Sơn không xuống ngựa, hất khoát tay nói:

– Lão thái thái lớn tuổi như vậy, tiểu tử làm sao động thủ đánh với lão thái thái, việc này ngàn lần không được.

Lão bà động gậy xuống đất nói:

– Năm mươi năm trước Diêm Vương Thoa này là vật của phu quân ta, truyền đến Thủy Hành Vân đã ba mươi năm, nay lại rơi vào tay tiểu tử mi, ngày nay lão bà này gặp phải, muốn thử xem sao, tiểu tử xuống ngựa đến đây.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Lão thái thái nói như vậy, tiểu tử cho dù có gan cộp cũng không dám động thủ với lão thái thái, không nhắc đến việc khác, chỉ một việc Thủy đại thúc biết được khó tránh khỏi bị mắng một trận.

Lão bà động trượng xuống đất, nghiêm khắc nói:

– Đừng nhiều lời, lẽ nào mi muốn ta đến kéo mi xuống?

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói:

– Được, được, tiểu tử cung kính không bằng tuân lệnh, nhưng chỉ mong lão thái thái hạ thủ lưu tình, nên biết thân tiểu tử còn đang mang trọng “Kim”.

Trọng Kim mà chàng nói chỉ mình chàng mới rõ, đó là tượng Kim Bồ Tát đang nằm trên lưng chàng.

Lão bà nhướng mắt hỏi:

– Mi nói gì vậy?

Kim Tiểu Sơn bộ dạng bất đắc dĩ nói:

– Lão thái thái xin thứ lỗi cho tiểu tử, lão thái thái không nhìn mặt vàng cũng nhìn mặt Phật tiểu tử đang vác trên lưng.

Chàng vòng tay chỉ trên lưng mình nói:

– Tiểu tử đang vác trên lưng tượng Kim Bồ Tát.

Lời chàng vừa ra khỏi miệng, lão bà không quá ngạc nhiên, nhưng Quan Hạo và Tần Ngọc Nhân đứng bên cạnh đã biến sắc mặt. Quan Hạo cao giọng hỏi:

– Tiểu tử, từ đâu mi có tượng Kim Bồ Tát, nói mau!

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo cười nói:

– Thành Lạc Dương có lão tham quan Tư Đồ Tráng, nhận được tượng Kim Bồ

Tát của lão Quan Kim nhà ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng, bị Thủy đại thúc ta nhận ra đây là đồ vật của Mặc Vân Cốc chắc chắn đã bị cướp tặc Quan Kim lấy trộm đem tặng người ta, cho nên bảo ta đi thu hồi về, hiện ta đang về Mặc Vân Cốc để giao vật về cố chủ, thế nào nhị vị có biết tên Quan Kim đó không?

Quan Hạo vừa nghe, trong lòng thầm tính, hôm nay nếu không kết liễu tên tiểu tử này không được. Hắn nói với lão bà:

– Ngàn lần đừng nghe tiểu tử này ăn nói hồ đồ, trời sắp đổ tuyết rồi, lão thái thái, chúng ta hợp sức thanh toán tiểu tử này đi.

Tần Ngọc Nhân trên lưng ngựa cũng nói:

– Sư nương đừng nghe hắn nhiều lời, mau động thủ đi.

Lão bà động gậy xuống đất, hừ lạnh nói:

– Ta không màng đến cái gì là Kim Bồ Tát, trước thử bản lĩnh người rồi hãy nói.

Đôi tay lão bà chống thẳng trượng, thân mình chậm rãi đi về phía Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn nhảy xuống ngựa, đôi mắt mở to, Diêm Vương Thoa đã xoay vun vút trên tay phải chàng.

Lão bà đột nhiên chấn động, đôi mắt già nua rướm lệ nói:

– Lão thân cơ hồ thấy được hình dáng của trượng phu ta năm đó, không sai, lão cũng là hình dáng này, tư thế đó và khí chất không chỗ nào không giống, Hành Vân quả thật có mất.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lão thái thái, nếu lúc này khoát tay bỏ qua, tiểu tử thành tâm quỳ dưới đất khấu đầu lạy lão thái thái ba lạy.

Không ngờ lão bà trầm giọng hét:

– Tiếp chiêu!

Thanh âm bà lão còn vang giữa không trung, thân đã như bóng u linh hiện ra trước mặt Kim Tiểu Sơn. Long đầu trượng của lão bà tung hoành ngang dọc, thân pháp nhanh nhẹn phi thường. Kim Tiểu Sơn không đánh Diêm Vương Thoa thóa ra mà chỉ xoay người tránh né. Diêm Vương Thoa ngăn đỡ dưới thân trượng nặng ngàn cân, một mạch tránh qua sáu trượng, đột ngột chàng vọt lên cao, giữa không trung hét lớn:

– Dã long trảo!

Lão bà đột ngột dừng thẳng trượng người nghiêng hẳn sang bên, Diêm Vương Thoa của Kim Tiểu Sơn còn chưa đâm trúng vào đầu trượng đã cấp tốc thu lại.

Lão bà biết Diêm Vương Thoa nửa đường thu về, đã biết Kim Tiểu Sơn lòng nhân hậu không muốn mạo phạm tiền bối, trong lòng thầm ca ngợi.

Kim Tiểu Sơn đôi chân vừa chạm đất đã lại vọt lên, miệng hét:

– Thiên ngoại tinh!

Đây là sát chiêu thứ hai của Diêm Vương Thoa, lão bà xoay người, long đầu trượng trong tay đã che ngang trước thân.

Lúc lão bà vừa muốn xoay người, thì Kim Tiểu Sơn đã thu Diêm Vương Thoa vào tay.

Tiếp đó, một cái nhún chân, chàng đã nhẹ nhàng ngồi trên lưng ngựa.

Lão bà thu trượng, đứng sững tại chỗ hỏi:

– Mi theo Hành Vân học võ mấy năm?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Đã bốn năm rồi.

Nhẹ lắc đầu, lão bà nói:

– Tiểu tử mi đúng là một thiên tài, mi đã đạt được tinh túy của Diêm Vương Thoa, thảo nào ung dung như vậy?

Quan Hạo bên cạnh vội kêu lên:

– Lão thái thái, chúng ta sáu người liên thủ, đủ sức thu thập tiểu tử này.

Tần Ngọc Nhân cũng nói:

– Sư nương, sư phụ đã qua đời từ sớm, sư nương phải thay sư phụ làm chủ cho Ngọc Nhân.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Lão thái thái tuổi đã cao, ngàn lần đừng để người ta mê hoặc, họ Quan này không phải hạng tốt lành gì, hấn là huynh đệ với Quan Kim ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng, riêng hấn cũng có sơn trang tên Ngũ Nguyệt Hoa trang, nhưng không biết ở nơi thâm sơn cùng cốc nào, lão thái thái có biết ngoại hiệu của hấn là gì không?

Lão bà ngạc nhiên, quay đầu nhìn Quan Hạo.

Kim Tiểu Sơn đã sớm tiếp lời:

– Hấn chính là kẻ mà người giang hồ gọi là Nhân Diện Lang.

Quan Hạo giận dữ mắng:

– Tiểu tử ăn nói hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Ai ăn nói hồ đồ, ai là con rùa đen từ trong Kim Sa Hà bò ra. Ta hỏi mi có biết tên tiểu tử Quan Phùng Sắc không?

Quan Hạo ngẩn người, ngoảnh đầu nhìn Tần Ngọc Nhân rồi trầm giọng nói:

– Quan Phùng Sắc là nam tử duy nhất của lão phu, thế nào?

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói:

– Hẳn có một ngôi nhà riêng trong núi để vui đùa với mỹ nhân.

Quan Hạo giận nói:

– Quả thật ăn nói thối tha.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Điều bất hạnh là...

Quan Hạo giật mình hỏi:

– Thế nào?

Kim Tiểu Sơn nhún vai nói:

– Mi về Ngũ Nguyệt Hoa trang tự nhiên sẽ rõ.

Một câu nói khiến Quan Hạo sững sờ.

o O o